

Kui koer tuleb kallale

Kaunis Eestimaa suvi ahvatleb matkama ja jalgrattaga sõitma. Üks oht, millega tundmatutel radadel kokku võib põrgata, on võõrad kurjad koerad. Kuidas sel juhul käituda?

Suurem tõenäosus koerarünnaku ohvriks langeda on koeraomanikel.

Ühel selle suve soojemal õhtul jalutasime koeraga oma tavapärasel kohas, kui nurga tagant tuli abielupaar suure koeraga. Ilma mingi urina või muu hoiatuseta ründas võõras koer minu koera. Mõlemad loomad olid lahtiselt. Vahemaa oli piisavalt pikk, oleksin jõudnud oma koera ka rihma otsa panna, kuid otsustasin jätta talle vähemalt põgenemisvõimaluse.

Hetkest kui võõras koer meid märkas kuni minu koera kallale kargamiseni kulus umbes seitse väga pikka sekundit. Jõudsin mõelda kõigile võimalustele, mida sellises olukorras soovitatatakse. Pipra- või pisargaasi mul kaasas polnud, millest on kahju, sest selle kasutamisega oleksin tõenäoliselt hakkama saanud.

Veel õpetatakse, et koerad tuleb tagumistest jalgadest haarates teineteist lahutada.

Esiteks on selleks vaja kaht inimest. Teiseks pole ma sugugi kindel, kas uuesti taolises olukorras oleks minus piisavalt jõudu ja julgust olla see teine inimene. Samuti on tore soovitus viisakale koertele kaela ämbritäis vett – juhul kui ämber ja vesi käepärast juhtuvad olema.

Kuna võõra koera omanikud olid samuti sealsamas, otsustasin jätta sekkumise nende hooleks. Arvan ka tagantjärele, et see oligi parim käitumisviis. Hetkel peame tohterdama ainult koera kintsu. Kui oleksin koertele vahele läinud, siis ilmselt tuleks rvida ka mind.

Hiljem mõtlesin veel, et kui ründav koer oleks olnud üks, ilma omaniketa, siis oleksime koos koeraga võinud hüpata samas kõrval voolavasse jõkke.

Kui olete matkamas või jalgrattaga sõitmas üksi ja võõras koer tuleb kallale, siis on olukord ühtpidi lihtsam, aga teistpidi keerulisem.

Lihtsam seetõttu, et te ei pea arvestama oma koeraga ega teda kaitsma.

Raskem aga seetõttu, et rünnaku objektiks olete siis teie. Võõras koer, kes ründab inimest, on tunduvalt ohtlikum juhtum kui võõras koer, kes ründab teist koera.

Haarake kaigas või kott!

Ühte kindlat ja head lahendust koerarünnakuga toimetulekuks pole pakkuda ka tuntud koertekoolitajal ja varrukamehel Aivo Oblikasel.

Väga palju on konkreetsest olukorrast. Oblikas soovitab jääda rahulikaks ja põgenemise asemel asuda vasturünnakule.

“Kui võimalik, haaraks maast mingi kaika, karjaks kõva vihase häälega ja üritaks kaikaga seda koera lüüa,” pakub ta ühe käitumisjuhise välja.

Kui kaigast pole võtta, sobib ka maast haaratud paraja suurusega kivi. Juhul kui midagi muud pole, võib maast koerale kas või mulda ja kruusa vastu vahtimist loopida.

Kaigas on hea ka seetõttu, et koer hammustab reeglina liikuvat vahendit. Liikuv ese on atraktiivsem kui paigalseisev. Vehkimiseks sobib ka kott või seljast võetud jope.

“Peaasi, ei tohi karta,” julgustab Oblikas. “Kui olla julge ja enesekindel, kohe vastu rünnata, siis enamik koeri lööb kartma.”

Või vähemalt peaks see panema enamiku koeri hetkeks kõhklema, millest võib saada murdepunkt ja koer otsustab rünnakust loobuda.

Väike osa koeri võivad olla nii enesekindlad, et vasturünnak neid verest välja ei löö, vaid võib veelgi enam provotseerida. “Siin on vaja kiiresti vaadelda ja otsustada, kuidas konkreetne koer võib käituda,” ütleb Oblikas.

Oblikas selgitab, et üldjuhul koer ei ründa “lambist”. Ta vajab mingit käivitit. Olgu selleks siis võõra koera käi-

tumine, omaniku käitumine või miski muu. Kui ta otsustab rünnata, siis see protsess on iseennast intensiivistav.

“Ründav koer on nagu mäest alla veerev kivi, mille hoog muudkui kasvab,” kirjeldab koertetreener.

Kui õnnestub see hoog maha võtta ja protsess korraks peatada, nii et koer peab järele mõtlema ja tsüklist välja tulema, siis hoo uuesti üles võtmiseks vajab ta uut käivitit. Osa tema energiast on aga juba kulunud esimese rünnaku peale.

Samuti on ründamiseks vaja mõningast vahemaad, aga katkestamise hetkeks on koer jõudnud juba nii lähedale, et tal pole enam hoovõtuks piisavalt ruumi. Seega – proovige rünnak kuidagi katkestada! Tõenäoliselt ei ole koeral seejärel enam piisavalt “süütematerjali” uue alustamiseks.

Sekkudes haarake tagajalgadest

Oblikas on ka ise pidanud keerulises olukorras toime tulema, kui tema dobermanni ründas rotweiler. Vasturünnak löi küll rotweileri hetkeks rivist välja, kuid sellest sai mehe enda dobermann julgust hakata agressiivselt käituma.

Selle peale löid ka rotweileri emotsioonid uuesti lõkkele ja siis polnud enam mingit võimalust kaklust ära hoida.

“Läksin ise jõuliselt vahele ja sain “tänuhäeks” hambad jalga ka, aga olukord oli lahendatud,” räägib Oblikas.

Kui omanikud ei jõua õigeaegselt vahele ja koerad lähevad omavahel kakkema, võib sekkudes saada hambaid nii oma kui võõra koera käest. Seepärast soovitatasegi koeri lahutada tagajalgadest haarates, kuna need jäävad hammastest kõige kaugemale. Kuid selleks on vaja kaht julget ja tugevat inimest. Kui abilisi võtta pole, võib koerte kaklus lõppeda väga mitut moodi, ka surmaga.

Kui olete koos oma koeraga ja rünnaku objektiks teie koer, siis on Oblikal julgetele koeraomanikele veel